

Arrest

nr. 246 509 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 30 juni 1990 en uit de Gazastrook afkomstig te zijn.

De verzoekende partij verklaart het rijk te zijn binnengekomen op 12 juli 2018.

De verzoekende partij dient op 26 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 7 november 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 december 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 30 juni 1990 te Jabalia, Gaza. U bent UNRWA geregistreerd. Uw grootvader is afkomstig van Majdal, huidig Israël. U woonde van uw geboorte tot 2013 in Mashro Beit Lahia samen met uw familie. Daarna verhuisde u samen met uw familie naar de Al Rimal wijk in Gaza stad, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Gaza in 2016.

U heeft uw lager onderwijs en lager middelbaar onderwijs gevolgd in de Al-Fakhora school, dit is een UNRWA school in Jabalia. Uw universitaire studies deed u aan de Al Azhar universiteit van 2008 tot 2012. U behaalde in 2012 daar het diploma van leraar. U heeft nooit gewerkt als leraar, maar deed wel allerhande jobs voor korte periodes, onder andere in de horeca en in de bouw. U werkte ook als parcours/gymnastiek/yoga-trainer.

Op 24 april 2010 organiseerde u in het Rashad Al Shawa cultureel centrum in Gaza stad een festival. U had hiervoor alle vergunningen aangevraagd bij de stad en alle kosten betaald. De bedoeling van het festival was om "free run parcours" en hiphop bekender te maken. Er was veel media aanwezig. Na een tijdje kwam de politie binnen op het festival, ze vroegen om uw vergunningen. U heeft hen die overhandigd. Volgens de politie was er onvoldoende scheiding tussen de mannen en de vrouwen en dit was niet aanvaardbaar in uw cultuur. Ze hebben de camera's in beslag genomen. Tien aanwezigen werden gearresteerd door de politie. U kon zelf wegllopen en ontsnappen. Omdat uw moeder vertelde dat uw vader zou gearresteerd worden in uw plaats, ging u zelf die avond nog naar het politiekantoor. Er werd u beloofd dat als u de waarheid vertelde u niet zou gekwetst worden. Uw gsm werd in beslag genomen, u werd ondervraagd over het festival, over wie de sponsor was, en tijdens de ondervraging werd u regelmatig beledigd. Na die nacht werd u nog 2 dagen vastgehouden. U bent vrijgekomen door bemiddeling van drie mensenrechtenorganisaties, Falasteen, Al Mezan en Al Haja Al Mostakela. U moest schriftelijk verklaren nooit meer gelijkaardige activiteiten te organiseren. U kwam in financiële problemen omdat u de tickets aan de deelnemers van het festival moest terugbetalen. U stopte met de activiteiten en concentreerde u op uw studies en op uw werk om uw schulden te kunnen afbetalen. Dit is gelukt in 2012.

In augustus 2015 nam u deel aan de opnames van een reclamespot voor BMW, op een afgelegen plek in het noorden van Gaza. U werd door 2 personen vanop een bromfiets beschoten. U raakte hier niet bij gewond. Even later arriveerden twee terreinwagens van de Al Amm Al-Dakhli brigade (Interne Veiligheidsdienst van Hamas). Zij namen u en andere aanwezigen mee naar een afgelegen plek aan de grens. Ze hielden u vier uur aan en wilden de reden van jullie aanwezigheid op die plek weten, en of jullie aan het spioneren waren voor hun vijanden. Uw camera, een kleine gopro, hebben ze niet afgenomen. Door een vriend van een grote familie, A.D., werden jullie vrijgelaten. Er werd jullie opgelegd niet meer naar de noordelijke regio te gaan.

Op 1 april 2016 organiseerde u het carnaval Gaza Al Istiradi op het Al Katibaplein in Gaza stad, waar 10.000 mensen aan deelnamen. U had alle vergunningen aangevraagd. De politie kwam een half uur na het begin langs en eiste dat de activiteiten onmiddellijk zouden stopgezet worden. U werd door de politie meegenomen voor ondervraging en vastgehouden van 17u30 tot 2u 's nachts. Er werden u weer dezelfde vragen gesteld over wie het carnaval betaalde, Ramallah of Israël. Verder werd er gedreigd met fysieke acties, maar die werden niet uitgevoerd. Bij uw vrijlating moest u opnieuw een verklaring ondertekenen dat u geen activiteiten meer zou organiseren.

Op 30 september 2016 organiseerde u een kleurenfestival in het Jabalia vluchtelingenkamp. Er waren ongeveer 100 personen aanwezig. Tien minuten na de start arriveerde de politie, ze vroegen naar de organisator en u werd aangeduid. U bent met hen meegegaan naar het Jabalia politiekantoor, dit was in de late namiddag. Daar werd u ondervraagd van 00u00 tot 04u00. De politie vroeg u of het festival religieus was. U vertelde dat het gewoon kleurrijk was, niet religieus en dat u het op YouTube had gezien. Ze dreigden dat u naar de onderzoeksrechter zou moeten en een zware straf zou krijgen. Het bleef enkel bij woorden. De volgende dag rond 11u in de voormiddag werd u vrijgelaten. Ze hebben u opnieuw verboden om zulke activiteiten met kleur of water te organiseren. U aanvaardde de voorwaarden en ondertekende een document.

Op 16 november 2016 verliet u Gaza via Rafahcrossing om deel te nemen aan het televisieprogramma Arabs Got Talent (AGT) in Libanon. U bent trainer van de groep Free Run Gaza, die "parcours" en breakdance beoefent. Na de deelname aan de eerste ronde van AGT trok u op 25 november 2016 naar Jordanië. U wou niet terugkeren naar Gaza omdat u mocht deelnemen aan de tweede ronde. U vreesde niet op tijd terug in Libanon te geraken als u terugkeerde naar Gaza. U had op dat moment ook een uitnodiging gekregen om deel te nemen aan een Guinness World Records recordpoging in Jordanië. Daarmee kreeg u een verblijfsvergunning van één week. Met een attest van de televisiezender MBC

waarin stond dat u mocht deelnemen aan de tweede ronde van AGT ging u naar de inlichtingendiensten en vroeg u om een verlenging van uw verblijfsvergunning. Hierop kreeg u een verblijfsvergunning tot 1 april 2017. Op 28 maart 2017 verliet u Jordanië om in Libanon deel te nemen aan de tweede ronde van AGT.

Na uw deelname aan de tweede ronde van AGT ontving uw vader tweemaal bezoek. Een eerste maal kwam de politie bij hem thuis langs in april 2017. Ze vroegen naar u en zeiden dat u bij uw terugkeer door hue ondervraagd zou worden. De tweede maal kwam de Al-Amm Al-Dakhli brigade in burgerkledij langs op het werk van uw vader. Dit was een week na het eerste bezoek thuis. Ze vroegen andermaal waar u was en zeiden dat ze u zouden meenemen voor ondervraging bij terugkeer. Uw vader was op dat moment kwaad op u en vertelde tweemaal tegen hen dat u zijn zoon niet meer bent en dat ze bij terugkeer u mogen ondervragen. Daarop heeft uw moeder u aangeraden om niet terug te keren naar Gaza.

Na deze deelname aan de tweede ronde van AGT keerde u naar Jordanië terug op 23 april 2017. U kreeg een verblijfsvergunning van 48u. De rest van uw verblijf was u illegaal in Jordanië. Uw groep deed twee à drie optredens per maand en u werkte af en toe als fotograaf en cameraman om de maandelijkse huur van 500 Jordaanse dinar te betalen. Op 25 maart 2018 verliet u Jordanië om naar India te gaan. U deed dit om op een legale manier terug te kunnen keren naar Jordanië. In India verbleef u in New Delhi, waarna u op 24 april 2018 terugkeerde naar Jordanië. U kreeg op dat moment een verblijfsvergunning voor één of twee weken. U bleef in Jordanië tot 1 juli 2018. U had op dat moment een uitnodiging ontvangen vanuit Duitsland om deel te nemen aan sportactiviteiten in verband met uw groep. U kreeg hiervoor een visum om naar Duitsland te gaan. Op 1 juli vertrok u naar Turkije en op 2 juli 2018 kwam u in Duitsland aan. A.H.M. (O.V. (...)) en A.O. M M (O.V. (...)) reisden met u mee naar Duitsland. De organisatie betaalde uw reis- en verblijfskosten. Na de deelname aan de activiteiten in Duitsland reisde u op 12 juli 2018 door naar België, waar u 26 juli 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), identiteitskaart (kopie) en geboortakte (kopie), de identiteitskaarten (kopie) en geboortektes (kopie) van uw ouders, de UNRWA-registratiekaart van uw familie, verslagen over uw activiteiten in Gaza (kopie), uw diploma's van de secundaire school en de universiteit (kopie), uitnodigingen van Zweden, Duitsland, België, Jordanië, Qatar en Turkije voor sportieve evenementen (kopie), een kopie van uw melding bij het Al-Mezan Center for Human Rights aangaande de feiten van 1 april 2016 (kopie), meerdere documenten over uw verblijf in België, oa aangaande de vormingen en activiteiten waaraan u heeft deelgenomen en een artikel over Free Run waarin u wordt genoemd (kopie) en een USB stick met enkele van bovenvermelde documenten en video's van uw activiteiten, waaronder ook beelden van de BMW-opname waarbij schoten in uw richting werden gevuld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U erkent immers bij UNRWA geregistreerd te zijn en bijstand genoten te hebben van UNRWA in Gaza waar u in het bezit was van een paspoort en identiteitskaart (NPO p. 4 en p. 12). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt

namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest in Gaza in de gevangenis te belanden of valselijk beschuldigd te worden van spionage, dit omdat u de Westerse cultuur bekend maakt in Gaza. Deze vrees kan echter om de volgende redenen niet als gegrond worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de door u geschetste problemen in Gaza geenszins een actueel risico op het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid blijkt.

Bij de vasthouding in 2010 werd u ondervraagd als organisator van het festival en ervan beschuldigd de westerse cultuur bekend te maken. U werd onder meer ondervraagd over de financiële kant van de organisatie. U verklaart dat u bent vrijgekomen door de inmenging van mensenrechtenorganisaties. De voorwaarde was om dergelijke activiteiten niet meer te organiseren in Gaza. Na de annulering van het festival moest u de kosten van de tickets terugbetalen aan de deelnemers. De schuldeisers dienden verschillende klachten in tegen u. U werd meerdere malen opgeroepen door de politie, maar slaagde er iedere keer in de aanhouding te vermijden met behulp van de vertegenwoordigers van de mensenrechtenorganisaties. Door u te concentreren op uw studies en werk slaagde u erin uw schulden af te betalen in 2012 (NPO p. 14-16). In april 2016 werd u een tweede maal ondervraagd door de politie, dit naar aanleiding van het carnaval Al Istiradi. Door het opdagen van 10.000 personen vreesde de politie dat deze activiteiten te populair zouden worden. Een half uur na de start van het festival om 17u werd u meegenomen door de politie en vastgehouden tot 2u 's nachts. U werd andermaal gevraagd naar de financiële kant van de organisatie, meer bepaald of Ramallah of Israël hierbij betrokken waren. Er werd door de politie bedreigd met fysieke acties, zoals u op een fles laten zitten, maar het bleef bij enkel woorden. U kwam vrij na het tekenen van een gelijkaardige verklaring om zo geen activiteiten meer te organiseren (NPO p. 15-16). Een laatste keer werd u opgepakt in september 2016 omwille van de organisatie van een "kleurenfestival". Dit vond plaats in het Jabaliakamp waar de politie binnenviel en u meenam, dit was laat in de namiddag. U werd vastgehouden tot de volgende middag 11u. 's Nachts werd u vier uur ondervraagd, voornamelijk over de religieuze bedoeling van het festival. U ontkende dat dit iets met religie te maken had en zei dat u dit op YouTube had gezien en gewoon kleurrijk was. Andermaal werd u vrijgelaten na het tekenen van een verklaring om nooit meer een activiteit met kleuren of water te organiseren (NPO p. 16-17). Voorgaande arrestaties en ondervraging naar aanleiding van door u georganiseerde culturele/sportieve evenementen kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U gaf hierbij aansluitend aan dat de evenementen na uw aanhouding en arrestatie u geen verdere problemen meer bezorgden (NPO p. 16 en p. 17). Verder moet opgemerkt worden dat een verbod opgelegd krijgen om bepaalde culturele of sportieve evenementen te organiseren evenmin als dusdanig beschouwd kan worden, noch als een schending van uw fundamentele grondrechten.

Ook uw problemen in 2015 naar aanleiding van het filmen van een reclame spot van BMW laten – ook al werden er schoten gelost alvorens u werd aangehouden - geenszins toe te gewagen van een actueel

risico op een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U kon na de ondervraging andermaal vrijkomen door inmenging van een lid van een belangrijke familie. De enige voorwaarde die u gesteld werd was om niet meer naar de noordelijke regio te gaan, wat moeilijk als onoverkomelijk kan beschouwd worden. Tot slot verklaart u dat u nadien geen problemen meer heeft ondervonden omwille van deze filmopnames (NPO p. 15-16).

Eenzelfde conclusie kan getrokken worden voor wat betreft het bezoek dat uw vader ontving naar aanleiding van uw deelname aan de tweede ronde van Arabs Got Talent in april 2017. Uw vader werd slechts twee maal opgezocht door de autoriteiten, eenmaal door de politie en eenmaal door de Al-Amm Al-Dakhli brigade. Ze vroegen naar uw verblijfplaats en zeiden dat u naar hen moest gaan bij uw terugkeer naar Gaza. Sindsdien heeft u hier niets meer over gehoord. U verklaart verder dat de autoriteiten verder niets meer ondernomen hebben omwille van uw deelname aan Arabs Got Talent (NPO p. 18). Aldus zijn er geen concrete elementen aanwezig om anno 2019 te besluiten dat u ten gevolge van uw deelname aan Arabs Got Talent in april 2017 actueel dreigt terecht te komen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit, die van uw ouders, uw scholing, uw activiteiten (die blijken uit uw documenten en de beelden op de USB-stick) als trainer en organisator van evenementen in Gaza en uw activiteiten hier in België worden op zich niet betwist door het CGVS. Uw melding bij het Al-Mezan Center for Human Rights aangaande de feiten van 1 april 2016 doet evenmin afbreuk aan voorgaande conclusies betreffende de gebrekkige zwaarwichtigheid van de feiten en het ontbreken van een actueel risico.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Toen u in Gaza verbleef woonde u in het huis van uw ouders, dat eigendom is van uw familie. U beschikte over een speciale filter in uw woning om drinkbaar water te hebben. De elektriciteitsonderbrekingen ving u op door middel van een autobatterij waarop de verlichting was aangesloten. (NPO p. 5). Uw familie bezit nog een tweede woning in Mashro Beitlahia waar u regelmatig verbleef (NPO p. 5). Uw moeder werkt als leerkracht lager onderwijs en uw vader als professor aan de universiteit van Al Azhar (NPO p. 12). Zelf behaalde u een diploma van leraar aan de Al Azhar universiteit. U deed op regelmatige basis verschillende jobs in onder andere de horeca- en bouwsector en als parkour/yoga/gymnastiek trainer (NPO p. 11). Niettegenstaande uw vader u actueel de rug heeft toegekeerd, blijkt niettemin dat u wel nog contact heeft met uw moeder, broers en zussen (NPO p. 4) en dat u in het verleden reeds de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd om zelfstanding in uw elementaire levensbehoeften te voorzien. Zo slaagde u erin om in uw periode in Jordanië in uw levensonderhoud te voorzien door te werken. U werkte onder andere als cameraman en fotograaf (NPO p. 11) en gaf optredens met uw groep (NPO p. 9). U huurde in Jordanië op verschillende tijdstippen een appartement en kon de huur betalen door middel van deze jobs. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u in het verleden wel degelijk in staat was om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Niets wijst er op dat dit bij een terugkeer naar Gaza niet meer het geval zou zijn.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte

veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de

Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (NPO p.12) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u Gaza geenszins heeft verlaten ten gevolge van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/6, § 5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en § 4 van dezelfde wet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

2.2. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Zij benadrukt dat zij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

"Het CGVS betwist evenmin de activiteiten van de verzoekende partij in Gaza als een van de leiders van het Gaza Parkour, noch de problemen die zij hierdoor heeft gekend.

Het CGVS betwist echter de actualiteit van het risico op het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en is verder van oordeel dat een verbod krijgen om bepaalde culturele of sportieve evenementen te organiseren niet als dat risico kan worden aanzien en dat dit ook geen schending inhoudt van haar "fundamentele grondrechten";

Dat het CGVS aan de essentie van het relaas en van de activiteit van de verzoekende partij totaal voorbij gaat."

De verzoekende partij verwijst naar informatie over "Parkour" en stelt als volgt:

"Op grond van de gezegde "mens sana in corpore sano" heeft zij zich naar de Parkour gericht en is zij een van de meest vooraanstaande figuur geworden van de Parkour Gaza.

[...]

« They refuse to give way to the ambient despair. They pass over obstacles. They feel free »

DAT IS PRECIES EEN VAN DE ZAKEN DIE DE HAMAS HET MEEST STOORT...en die de Hamas wenst te breken.

De Hamas put immers zijn legitimiteit en zijn steunen in de armoede en de wanhoop...

De kinderen en jongeren die deelnemen aan de vrijdagse terugkeermarsen , met het risico ernstig te worden gekwetst of gedood is hiervan een uitstekende illustratie.

De jongelui die verslaafd geraken aan Tramadol die overvloedig zomaar uitgedeeld wordt is hiervan een ander voorbeeld;

Wie integendeel intensief traint voor de Parkour, houdt lichaam en geest helder, zoekt en streeft niet naar de "paradis artificiels" die met drugs of pijnstillers zoals Tramadol bekomen wordt/

Het Parkour vraagt een fysieke conditie die optimaal is.

Het Parkour is niet alleen een sport of een fysieke activiteit, het is ook een levenszede , een kunst...die ook beroep doet op de creativiteit, het gevoel en de gevoelens , waar dans , in casu voornamelijk Hip Hop ingelast wordt...

[...]

De definitie is op zich strijdig met de opties die door de Hamas zijn opgelegd en vervoerd...

De verzoekende partij wenst haar kunst vrij te kunnen beoefenen en verder aanleren aan jongeren, zij wenst zich vrij te mogen uitdrukken.

Het is ook duidelijk dat zij niet zal ophouden : haar kunst is haar passie, haar levensdoel en einde, haar zwijgzaam verzet dat door heel haar lichaam uitstraalt....

vluchtalternatief.

Daarnaast is het ook evident dat de verzoekende partij bekend is in Gaza en overal erkend kan worden .

Zij is een publieke figuur geworden;

Zij heeft deelgenomen aan reportages, films en video's die wereldwijd verspreid werden en worden.

Ook in België doet zij haar activiteiten verder, ook in het asielcentrum waar zij eerder opgevangen werd tee Ste Ode..

[...]

Dat derhalve heel duidelijk en openbaar is dat de discipline van het Parkour, een middel is om de politieke situatie in Gaz bekend te maken en dat de manier waarop vrij en unlimited bewogen wordt een kritiek inhoudt ten aanzien van de Hamas die integendeel de vrijheid beperkt onder al haar aspecten : vrijheid van beweging, vrijheid van vereniging, vrijheid van mening, vrijheid van religie enz...

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat haar discipline die ook dans en hip hop inhoudt en een groot deel overlaat aan creativiteit als een middel van uitdrukking dient te worden aanzien die in Gaza maar niet alleen in Gaza als een meningsuitdrukking dient te worden aanzien.

Dat een meningsuitdrukking voor doel en kenmerk heeft dat zij openbaar is en dient te worden verspreid, net als een drukwerk.

In die zin is " Parkour " een modern meningsuitdrukking media geworden, waarvan de materiele drager het lichaam is.

Dat deze discipline zoals dans subversief kan zijn in een bepaald context waar de vrijheden beperkt zijn , zoals in casu in Gazaa onder Hamas beleid.

Dans kan als een teken een boodschap van vrijheid geanalyseerd worden :

[...]

Dat de component « vrijheid » ook terug te vinden is in de "parkour" discipline, NIET ALLEEN IN Gaza maar ook in heel de wereld waar het beoefend wordt, hetgeen ook heel algemeen aanvaard wordt zoals blijkt uit het navolgende artikel nopens het ontstaan en de waarden van het Parkour.

"Het doel van parkour is het verleggen van grenzen door middel van vele technieken om obstakels te overwinnen. Naast de fysieke kant, is de filosofie achter deze discipline – de vrijheid en het verleggen van grenzen - ook heel belangrijk.

.... https://nl.wikipedia.org/wiki/Parkour#Freerunning_of_parkour

[...]

Dat de beslissing van het CGVS de finaliteit van het "Parkour" helemaal niet heeft ingezien en zelfs niet benaderd heeft, hetgeen trouwens reeds overduidelijk voorkomt wanneer vastgesteld wordt de het CGVS het heeft over "parcours" daar waar de discipline Parkour wordt geschreven....

Zelfs in Frankrijk trouwens waar de discipline tot stand is gekomen :

[...]

Dat dit reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat er echter ook voldoende elementen aanwezig zijn , zonder verder onderzoek , om de verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen.

Dat het risico uiteraard actueel is , blijft en zal blijven omdat de verzoekende partij parkour beoefent heeft en verder zal blijven beoefenen, zolang zij het fysiek kan.

Dat echter zelfs de leeftijd hieraan geen einde zal stellen vermits de verzoekende partij evengoed verder kan met coachen van nieuwe aanhangers en beoefenaars.

Parkour beoefenen, het aan de anderen leren is voor haar de essentie van haar leven geworden, een blijvende uitdaging tov de beperkingen die door de Flamas zijn ingevoerd, een ultieme poging om zich vrij te voelen ondanks de dictatuur, ondanks de blokkade, ondanks de beperkingen om weg van Gaza te kunnen..

Een middel om letterlijk, vrij als een vogel over de puinen van Gaza te vliegen...

In de context van Gaza en gelet op de waarden die Parkour ondersteunen, dient Parkour als een moderne meningsuitdrukking middel te worden beschouwd, en dient de beperking die mening uit te drukken door de beoefening van Parkour te beperken, verhinderen of verbieden, als een schending van fundamentele rechten te worden aanzien.

Recht tot meningsuitdrukking, recht tot vereniging, recht om over zijn lichaam te beschikken, recht tot een gezond lichaam en gezond geest....

Daarnaast heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk gesteld maar ok openbaar gesteld dat Parkour beoefenen en Parkour bekend maken over de wereld ook voor doel had de politieke toestand in Gaza aan te klagen en bekend te maken, hetgeen uiteraard ook betekent dat de Hamas niet als de reddende engel van Gaza wordt voorgesteld.

Dat in geval van terugkeer de verzoekende partij duidelijk terugkeert met de etiket van een verzetsactiviste die, verergende omstandigheid, in het openbaar getreden heeft.

Dat het risico duidelijk actueel is en zal blijven zolang de Hamas zich in Gaza handhaaft.

Dat de verzoekende partij zich via haar professionele activiteiten als Parkour beoefenaar ,voor een tijdje buiten Gaza heeft kunnen houden en aan vervolgingen heeft kunnen ontwijken.

Dat zij echter goed begrepen heeft fat een terugkeer niet mogelijk was zodat zij de kans gegrepen heeft van een reis naar Europa om definitief te vluchten;

Verzoekende partij heeft Gaza verlaten, omdat de druk die door de Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend was. Zij werd reeds het slachtoffer van geweld VERMITS OP HAAR GESCHOTEN WERD.

Hetgeen niet ernstig betwist wordt.

Zij is naar Gaza niet teruggekeerd uit vrees dat zij niet eeuwig zou kunnen ontsnappen aan de dood of aan een opzettelijke verminking...

Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal staan voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij.

Het CGVS gaat totaal voorbij het feit dat de kunst in casu in de gegeven context van Gaza op zich een acte van verzet is , hetzij een acte die als dusdanig verboden wordt.

Dat de activiteiten die de verzoekende partij als fotograaf ontwikkeld heeft ook in België, eveneens voor problemen kunnen zorgen voor de verzoekende partij die en website geopend heeft die voor iedereen toegankelijk is en waaruit blijkt dat zij de Westerse normen heeft aangenomen, normen die dor de Hamas niet geduld zijn.

Dat dit ook haar omgang betreft met de vrouwen, die zij zonder taboe fotografeert en waarmee zij vrij omgaat, ondermeer door modellen in foto te trekken.

Cfr haar website :

[...]"

Voorts haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. Om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel is en blijft, citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en rapporten. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal et cetera mist.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Dat de verwerende partij vooreerst inroept dat de verzoekende partij haar problemen met de Hamas niet aantoon EN ZELFS DAT ZIJ DIE NIET "BEWIJST";

Dat het CGVS de finaliteit van het asielonderzoek voorbij gaat, nl het onderzoek van het bestaan van een gegronde reden CFR SUPRA ;

Dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat Gaza onder het beleid van de Hamas, geen democratie is. Het regime handhaaft zich grotendeels door de terreur , een constante in alle dictaturen.

Dat de Hamas naar de hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en tot slot een Chariastaat op te richten.

Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.

Het CGVS maakt geen correcte analyse;

De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.

En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;

In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken .

In casu werd de verzoekende partij reeds gearresteerd en onder druk gezet.

Het feit dat zij vrijgelaten werd laat deze vaststelling ongewijzigd.

Dat de andere verwijten niet relevant zijn en de beslissing niet kunnen ondersteunen;

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;.

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook omwille van materiele omstandigheden."

De verzoekende partij stelt vervolgens dat sedert september 2018 de enige "passage" met Israël gesloten is. Om deze stelling te onderbouwen citeert zij uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en verwijst zij naar het artikel "Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza". De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. De verzoekende partij besluit als volgt:

"Wat betreft de verzoekende partij dient het volgende te worden vastgesteld :

De verzoekende partij kon het in Gaza destijds overleven omdat zij bij haar ouders logeerde en aldus zelf niets moest huren.

Dat de vader van de verzoekende partij de activiteiten van de verzoekende partij niet goedkeurt, in die zin dat hij van oordeel is dat het tegen de Hamas openlijk en in het openbaar optreden onverantwoord is in de context van Gaza en dat haar houding het gezin in gevaar brengt.

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij zeker niet ij haar ouders mogen intrekken.

Dat zij verder ook thans geen werk meer heeft.

Dat zij het heel moeilijk zal hebben om in Gaza aan werk te geraken, daar iedereen zijn eigen gezin wenst te beschermen en zoveel mogelijk onopgemerkt verder proberen te overleven.

Dat niemand het risico zal nemen om in problemen te geraken of zelfs louter in de gaten te worden gehouden, door de verzoekende partij een werk aan te bieden , daar duizenden tevergeefs werk zoeken."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden

gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een persartikel van ARTE over ‘Parkour’ in Gaza van 27 september 2013 (stuk 3).

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's.

4.1. Per drager brengt de verwerende partij op 22 oktober 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 en de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza” van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota gaat in op de “problematiek met de Hamas”. In dit onderdeel van haar aanvullende nota benadrukt de verzoekende partij dat zij en haar twee vrienden die eveneens een verzoek om internationale bescherming in België ingediend hebben, actief zijn op de sociale netwerken waaronder facebook alwaar ze meer dan een miljoen volgers hebben. De verzoekende partij stelt dat ze voor haar vertrek uit Gaza eveneens succes had op de sociale media en dat Hamas haar activiteiten in het oog hield. De verzoekende partij betoogt dat Parkour de jeugd beïnvloedt en doet dromen van vrijheid. De verzoekende partij gaat ook verder in op wat Parkour voor de jeugd in Gaza kan betekenen. De verzoekende partij verklaart ook dat sinds haar vertrek uit Gaza één lid uit de Parkour groep in Gaza overleden is. Deze persoon, die een vriend van de verzoekende partij was, is aan een hartaanval in de gevangenis overleden. De verzoekende partij stelt ook dat een fatwa over de groep uitgesproken werd en brengt een attest van het Palestijns centrum voor mensenrechten in Gaza bij. Dit attest attesteert de vervolgingen. De verzoekende partij voegt ook uittreksels van het facebook account bij.

Voorts stelt de verzoekende partij dat Hamas, die de Gazastrook controleert, negatief reageert op de akkoorden die Israël met de Verenigde Arabische Emiraten en met de Bahrein gesloten heeft. De verzoekende partij stelt dat zij in een bijzondere armoede zal belanden bij terugkeer naar Gaza. In dit verband geeft de verzoekende partij aan dat de werkloosheid in Gaza toegenomen is. Ook gaat de verzoekende partij in op de COVID-19-pandemie waardoor de grenzen met Egypte en Israël grotendeels gesloten zijn en de economische gevolgen van de pandemie voor de Gazastrook. Voorts haalt de verzoekende partij een krantenartikel van 21 augustus 2020 aan omtrent een recente gebeurtenis in de Gazastrook “Trois raids de l'armée à Gaza après douze tirs de roquettes pendant la nuit”. Ook wijst de verzoekende partij erop dat de Gazastrook in lockdown is daar er zich vier besmettingen hebben voorgedaan. Vervolgens wijst de verzoekende partij op het akkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten. De verzoekende partij haalt ook aan dat op 31 augustus 2020 Hamas en Israël een staakt-het-vuren ondertekend hebben. Ook haalt ze aan dat dit staakt-het-vuren op 15 september 2020 reeds geschonden werd. Ook brengt de verzoekende partij een artikel bij van 21 april 2020 van de Jewish press om aan te geven dat UNRWA de Palestijnen niet helpt. De verzoekende partij concludeert op basis van de verschillende artikelen die ze in haar aanvullende nota citeert dat de situatie in Gaza heel wat complexer is dan dat de verwerende partij laat uitschijnen.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten

eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

7.2. Beoordeling

7.2.1. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

7.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;

- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid – verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij verklaart dat zij in april 2010 in de stad Gaza een festival organiseerde, waarna zij door de politie gedurende korte tijd werd vastgehouden en ondervraagd. Na tussenkomst van drie mensenrechtenorganisaties en nadat zij een schriftelijke verklaring aflegde dat zij een dergelijk festival niet meer zou organiseren, werd zij vrijgelaten. In augustus 2015 nam de verzoekende partij deel aan de opnames van een reclamespot in het noorden van Gaza, waar zij en de deelnemers werden beschoten. Zij werden meegenomen door de Interne Veiligheidsdienst van Hamas (de “Al-Amm Al-Dakhli”-brigade), doch konden na tussenkomst van een vriend van een grote familie vrijkomen waarbij hen werd opgelegd niet meer naar de noordelijke regio van Gaza te gaan. In april 2016 organiseerde de verzoekende partij een carnaval in de stad Gaza maar de politie legde de festiviteiten na een halfuur stil. De verzoekende partij werd opnieuw ondervraagd. Zij werd vrijgelaten nadat zij nogmaals een schriftelijke verklaring aflegde dat zij dergelijke activiteiten niet meer zou organiseren. In september 2016 organiseerde de verzoekende partij in het vluchtelingenkamp Jabalia een kleurenfestival, doch opnieuw kwam de politie tussen en werd de verzoekende partij ondervraagd. Zij kon weer vrijkomen nadat zij een document ondertekende waarin haar werd verboden dergelijke activiteiten te organiseren. Op 16 november 2016 verliet de verzoekende partij de Gazastrook om met haar ‘Parkour’-team deel te nemen aan het televisieprogramma ‘Arabs Got Talent’ in Libanon – de verzoekende partij is de trainer van dit team. Na hun deelname kregen de verzoekende partij en haar team verschillende uitnodigingen om elders in de wereld op te treden. De verzoekende partij verbleef na haar vertrek uit de Gazastrook korte perioden in onder meer Libanon, Jordanië, India en Duitsland, alvorens naar België te komen en onderhavig verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij keerde na haar vertrek uit Gaza op 16 november 2016 niet meer naar Gaza terug. Sedert haar deelname aan ‘Arabs Got Talent’ werd haar vader in april 2017 bezocht door de politie die de verzoekende partij willen ondervragen, en nadien werd haar vader bezocht door de Interne Veiligheidsdienst van Hamas die haar bij terugkeer zouden meenemen voor ondervraging, aldus de verzoekende partij.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier): haar paspoort (origineel), identiteitskaart (kopie) en geboorteakte (kopie), de identiteitskaarten (kopie) en geboorteaktes (kopie)

van haar ouders, de UNRWA-registratiekaart van haar familie, verslagen over haar activiteiten in Gaza (kopie), haar diploma's van de secundaire school en de universiteit (kopie), uitnodigingen van Zweden, Duitsland, België, Jordanië, Qatar en Turkije voor sportieve evenementen (kopie), een kopie van haar melding bij het Al-Mezan Center for Human Rights aangaande de feiten van 1 april 2016 (kopie), meerdere documenten over haar verblijf in België (o.a. aangaande de vormingen en activiteiten waaraan zij heeft deelgenomen en een artikel over Free Run waarin zij wordt genoemd) (kopie) en een USB-stick met enkele van bovenvermelde documenten en video's van haar activiteiten, waaronder ook beelden van de opname van de reclamespot in Noord-Gaza waarbij schoten in haar richting werden afgevuurd.

In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een artikel omtrent het overlijden van haar vriend bij, de facebook pagina die het overlijden meldt, fatwa tegen parkour, attest van het Palestijns centrum voor mensenrechten en uittreksels van de facebook pagina's. Stuk 5 betreft een vrije vertaling naar het Nederlands van de stukken 2, 3 en 4 van de aanvullende nota. Op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten alle stukken die niet in de taal van de rechtspleging zijn opgesteld en die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging worden genomen. De stukken 2, 3, 4 en 6 van de aanvullende nota gaan niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden bijgevolg niet in overweging genomen. Waar de verzoekende partij stelt dat omwille van de COVID-pandemie het onmogelijk was om een voor eensluidend verklaarde vertaling te verkrijgen, brengt ze hier geen begin van bewijs bij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij geen overmacht aannemelijk.

Haar paspoort, haar identiteitskaart, geboorteakte, de identiteitskaarten en geboorteaktes van haar ouders, de UNRWA-registratiekaart van haar familie, haar diploma's van de secundaire school en de universiteit hebben betrekking op haar identiteit en opleidingsniveau. Deze elementen staan niet ter discussie.

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en gelet op het geheel van de voorgelegde documenten, alsook gezien de uiteenzetting in de bestreden beslissing en het verzoekschrift, wordt het profiel en de parkour-activiteiten van de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat zij in Gaza meerdere (culturele en sport-)activiteiten heeft georganiseerd, dat zij en haar parkour'-team op 16 november 2016 de Gazastrook hebben verlaten om deel te nemen aan het televisieprogramma 'Arabs Got Talent' in Libanon en dat zij en haar team nadien uitnodigingen kregen om elders in de wereld op te treden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in casu de geloofwaardigheid van de volgende feiten niet betwist dat:

- De verzoekende partij in 2010 als organisator van een festival door Hamas ondervraagd werd, ervan beschuldigd werd de Westerse cultuur bekend te maken, over de financiële kant van de organisatie ondervraagd werd en alsook door de inmenging van een mensenrechtenorganisatie is vrijgekomen en op voorwaarde dat de verzoekende partij dergelijke activiteiten niet meer zou organiseren. Ten gevolge van de annulering van het festival diende de verzoekende partij de schuldeisers terug te betalen.
- In 2015 naar aanleiding van het filmen van een reclamespot van BMW met de verzoekende partij er schoten gelost werden, dat de verzoekende partij na inmenging van een lid uit een belangrijke familie vrijgelaten werd onder voorwaarde dat ze niet meer naar de noordelijke regio mocht gaan.
- De verzoekende partij in april 2016 naar aanleiding van het carnaval Al Istiradi twee maal door de politie ondervraagd werd, dat ze een half uur na de start van de festiviteiten door de politie werd meegenomen en tot 2 uur 's nachts werd vastgehouden, dat er onder meer gevraagd werd of Israël of Ramallah betrokken was bij de financiële kant van de organisatie en dat de verzoekende partij nadat ze een verklaring ondertekend had dat ze geen dergelijke activiteiten meer zou organiseren, werd vrijgelaten.
- De verzoekende partij in september 2016 in de late namiddag tot de volgende dag 11 uur 's ochtends werd aangehouden omwille van de organisatie van een "kleurenfestival" in het Jabaliakamp, dat ze over de religieuze bedoeling van het festival ondervraagd werd, dat ze ontkend had dat dit iets te maken had met religie en dat ze vrijgelaten werd nadat ze een verklaring ondertekend had waarin ze beloofd had om niets meer met kleuren of water te organiseren.

- De vader van de verzoekende partij na de deelname van de verzoekende partij aan 'Arabs Got talent' in 2017 twee maal door de autoriteiten opgezocht werd om te vragen waar de verzoekende partij zich bevond.

Gelet op het gegeven dat de verwerende partij geen andersluidende informatie bijbrengt, kan er in deze stand van zaken aangenomen worden dat de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, en doorleefde verklaringen afgelegd heeft opdat deze in samenhang met de voorgelegde documenten, bovenstaande feiten als geloofwaardig kunnen worden geacht.

Het is inderdaad zo dat de door de verzoekende partij aangehaalde incidenten in 2010, 2015, april en september 2016 en de door Hamas opgelegde verboden om bepaalde soorten activiteiten te organiseren niet de directe aanleiding vormden om de Gazastrook te verlaten. Haar vertrek uit Gaza was het gevolg van een deelname voor een televisieprogramma. Het feit dat de verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van de deelname aan een televisieprogramma, sluit op zich niet uit dat zij een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk zou kunnen omwille van latere activiteiten die buiten de Gazastrook hebben plaatsgevonden. De kernvraag die door de Raad moet beantwoord worden, blijft evenwel of de verzoekende partij op het ogenblik van het uitspreken van zijn arrest, een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij een terugkeer naar Gaza aannemelijk kan maken.

De verzoekende partij is echter sedert haar vertrek uit de Gazastrook op 16 november 2016 met haar 'parkour'-team niet meer teruggekeerd. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat door de deelname aan het televisieprogramma 'Arabs Got Talent' in 2017 en de verschillende uitnodigingen voor optredens elders in de wereld de verzoekende partij enige bekendheid bij de jeugd in Gaza gekregen heeft. Tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij ook verklaard dat zij fans heeft, die haar proberen te contacteren en dat zij op hun vragen en reacties reageert. Dit gebeurt via de sociale media (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 7 november 2019, p.5). Zowel in haar verzoekschrift als in haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat naast de fysieke kant, de filosofie achter deze discipline, namelijk de vrijheid, ook heel belangrijk is. Het administratief dossier bevat echter geen concrete informatie over "parkour" als levenswijze an sich, de filosofie die achter deze sport zou schuilen en de perceptie ervan in de Gazastrook. De verzoekende partij benadrukt dat ze via haar parkour-activiteiten een boodschap van vrede wenst uit te drukken, maar dat Hamas dit beschouwt als vrede met Israël. De Raad kan wel aannemen op basis van het beperkt aantal persartikels die neergelegd werden, dat in bepaalde gevallen "parkour" meer is dan een loutere sportieve activiteit, zoals de verzoekende partij aanvoert.

Ter terechtzitting beklemtoont de verzoekende partij dat ze daarnaast ook nog activiteiten ontplooit als fotograaf en filmregisseur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ze als vrijwilliger aan activiteiten van een cultureel filmplatform in België deelgenomen heeft.

In het specifieke geval van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij reeds voorafgaand aan haar vertrek uit Gaza in het kader van de organisatie van culturele activiteiten door Hamas aangehouden en ondervraagd werd waarbij ze weliswaar snel werd vrijgelaten, maar met een verbod om bepaalde activiteiten te organiseren. Uit het geheel van de stukken en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze verder is blijven deelnemen aan culturele en sportieve activiteiten en ook betrokken bleef bij de organisatie van dergelijke activiteiten (bijvoorbeeld als spreker of performer), weliswaar buiten Gaza. Immers, de verzoekende partij heeft sinds haar vertrek uit Gaza in november 2016 deelgenomen aan parkour-activiteiten in verschillende landen. Via de sociale media kregen deze activiteiten ook een zekere ruchtbaarheid. Op het CGVS heeft de verzoekende partij ook een USB-stick neergelegd. Deze USB-stick bevat onder m beeldmateriaal. Het beeldmateriaal heeft onder meer betrekking op reportages omtrent 'parkour' in Gaza. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij reeds in verschillende reportages op televisie verschenen is. In bepaalde reportages wordt er een taal gesproken die niet het Nederlands, Frans, Engels of Duits is waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze reportages, daar er ook geen samenvatting in het Nederlands beschikbaar is. Uit de reportages die in het Duits gemaakt werd, namelijk van Weltspiegel en N24, blijkt dat de verzoekende partij ook aanbod komt. Op de vraag of de imam akkoord is met 'parkour' zegt de verzoekende partij dat dit van geen belang is, want ze hebben alles over voor hun passie. In een andere tv-reportage eveneens in het Duits zegt de verzoekende partij dat ze vrede wenst, geen geweld en hoopt ze dat Israël dit ook begrijpt. Nadat de verzoekende partij gesproken heeft, komt iemand aan bod die stelt de Hamas te bekristen. Uit het beeldmateriaal blijkt niet wanneer deze reportages gemaakt werden, maar

uit de beelden zelf blijkt dat dit in Gaza opgenomen werd. Aldus werd dit gemaakt vooraleer de verzoekende partij uit Gaza vertrokken is.

In de mate dat de activiteiten van de verzoekende partij een uitdrukking vormen van haar engagement en haar – naar Gazaanse normen – progressieve ingesteldheid en mede gelet op het publieke karakter hiervan, heeft de verwerende partij onvoldoende zorgvuldig onderzocht of op basis van het geheel van bovenvermelde er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij een terugkeer naar de Gazastrook omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging. *In casu* heeft de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht of het geheel van de activiteiten die de verzoekende partij in en buiten Gaza georganiseerd heeft en/of deelgenomen heeft waaronder haar parkour-activiteiten, ingaan tegen de in de Gazastrook heersende normen en verwachtingen om vervolgens te onderzoeken of deze gedragingen in hoofdte van de verzoekende partij gebaseerd zijn op een politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om haar identiteit of morele integriteit te behouden en dat niet van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij dit opgeeft. Het ontbreekt de Raad ook aan precieze en actuele informatie over de houding van Hamas ten aanzien van personen met het profiel van de verzoekende partij en ten aanzien van de activiteiten waaraan de verzoekende partij zowel binnen als buiten Gaza deelneemt. In het licht van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling moet de nodige kennis over deze relevante feiten vergaard worden. *In casu* is dit niet gebeurd. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hier geen objectieve landeninformatie over kan inzamelen.

Gelet op het specifieke profiel van de verzoekende partij, de bijgebrachte stukken en haar reeds afgelegde verklaringen, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te gaan of de verzoekende partij zich actueel niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante landeninformatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS